

Til § 18.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 52, bortset fra at stk. 6 om adgangen til at indbringe de af vedkommende myndigheder i medfør af forsørgsloven trufne afgørelser i almindelige forsørgelssager for domstolene er forkortet, uden at dette dog betyder en realitetsændring. Det bemærkes herved, at bortfaldet af kravet i den gældende lovs § 52, stk. 2, om, at offentliggørelse af principielle afgørelser skal ske i Ministerialtidende, ingen realitetsændring medfører, idet offentliggørelse også hidtil som regel alene er sket i de kommunale blade.

Til § 19.

Bestemmelsens stk. 1, der er nyt, er indsat som en naturlig indledning til kapitlet om det offentlige forpligtelser over for borgerne.

I stk. 2 er det på samme måde som i den gældende lovs § 53, stk. 1, fastsat, at det påhviler den kommune, i hvilken den trængende befinder sig og henvender sig om hjælp, at yde denne, uanset om pågældende har bopæl i kommunen. Da reglerne om forsørgelsessted, som det fremgår af de indledende bemærkninger, er foreslået ophævet, er der til afløsning af bestemmelsen i den gældende lovs § 53, stk. 1, om adgangen til for den faktiske opholdskommune undtagelsesvis at henvise en trængende til forsørgelsesstedet foreslået indsat en bestemmelse om, at en sådan henvisning i stedet vil kunne ske til den kommune, i hvilken pågældende har fast bopæl eller tilholdssted. Om den nærmere forståelse af sidstnævnte begreb henvises til forslagets § 50, stk. 1.

De øvrige bestemmelser i den gældende lovs § 53, der i det væsentlige redegør for, hvilke skridt opholdskommunen skal foretage med henblik på at gøre forsørgelsespligtens virkninger gældende over for en eventuel forsørger, er ikke medtaget i lovforslaget, men agtes i stedet optaget i et cirkulære.

I bestemmelsens stk. 3 er foreslået optaget en til den gældende lovs § 24, stk. 1, nr. 3, svarende regel om pligt til at yde rådgivningsvirksomhed, jfr. herved også de indledende bemærkninger.

Til § 20.

Bestemmelsen svarer til den gældende lovs § 17, stk. 1.

Til § 21.

I denne bestemmelses første stykke er optaget den gældende lovs § 17, stk. 2, om adgangen til ved traktat at indrømme et fremmed lands statsborgere ret til vedvarende forsørgelse, dog at det ubetingede gensidighedskrav er modificeret, jfr.

ordene „såvidt muligt“. Endvidere har man ikke fundet grundlag for at opretholde den særlige bestemmelse om refusion af hjælpen af statskassen med $\frac{7}{10}$, idet man finder det rimeligt, at hjælpen også for disse personers vedkommende refunderes i overensstemmelse med de almindelige regler.

Bestemmelsen i stk. 2 svarer til den gældende lovs § 18, stk. 2, bortset fra, at der ikke i disse tilfælde fremtidig skal udfærdiges et egentligt forsørgelsesbevis, jfr. bemærkningerne nedenfor til § 22.

Til § 22.

Bestemmelsen svarer bortset fra, at henvisningerne til ældre lovgivning er udgået, og med enkelte andre ændringer til den gældende lovs §§ 18, stk. 1, og 21. Det skal dog fremhæves, at man ikke i noget tilfælde har fundet grundlag for at opretholde kravet om udfærdigelse af et egentligt forsørgelsesbevis, idet den tilkendegivelse, der ligger i meddelelsen fra den besluttende myndighed, må anses for tilstrækkelig. Man har fundet det praktisk at indsætte en bestemmelse om, at amterne kan bemyndiges til at træffe afgørelser i henhold til § 22 i stedet for socialministeriet.

Også i de i denne bestemmelse omhandlede tilfælde forudsættes det, at hjælpen i modsætning til nu skal refunderes efter de almindelige regler, således at den særlige statsrefusion bortfalder.

Til § 23.

Som det fremgår af de indledende bemærkninger, betyder ophævelsen af forsørgelsesstedet som selvstændigt begreb, at nogle af de opgaver, som hidtil har påhvilet dette, må pålægges andre myndigheder eller organer. For så vidt angår forsørgelsen af danske statsborgere i udlandet og refusionen af udgifterne ved forsørgelse af *hjemsendte* danske statsborgere foreslås ved nærværende bestemmelse disse opgaver pålagt statskassen på samme måde som hidtil med hensyn til danske statsborgere uden forsørgelsessted her i landet.

Om *hjemvendte* danske statsborgere og forsørgelsen af disse henvises til den særlige refusionsbestemmelse i forslagets § 108, stk. 3, og bemærkningerne hertil.

Til § 24.

Pligten til at udfærdige hjemstedsbeviser har hidtil påhvilet forsørgelsesstedet, jfr. den gældende lovs § 24, stk. 1, nr. 5, hvortil bestemmelsen svarer bortset fra, at disse beviser fremtidig skal udfærdiges af socialministeriet.